

Lienz 10.10.45. Št. 6

ROŽNI VENEC

Naš Slavko v taborišču je junak, ki ga nikoli ni strah. Ponoči gre, kamor hočeš. Ni česar se ne boji.

Ničesar? O pač! Veste česa?

Rožnega venca.

Kadar rečejo ata ali mama: "Otroci, zdaj bomo molili rožni venec," se mu stemni obraz, oči splavajo v daljavo, iz srca se mu izviije vzdih: "Oh, že spet rožni venec..."

Nekega dne se je Slavko ves spremenil.

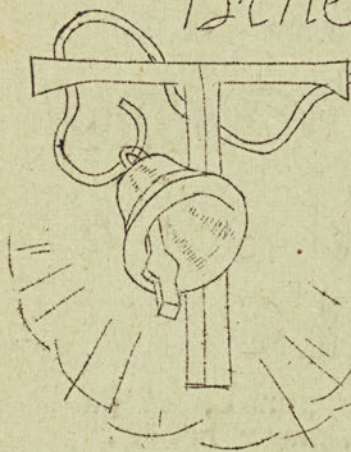
"Mama, zakaj mi kar naprej govorite, da naj rad molim rožni venec?" je nekoč vprašal Slavko.

Tedaj mu je mama pripovedovala, kako so je Marija prikazala na paši trem pastirčkom: Luciji, Jacinti in Frančku, ki se molili rožni venec. Ko so vprašali čudovito Gospe, kdo je, je odgovorila: "Mati božja presv. rožnega venca sem." Naročila jim je, naj radi in pogosto molijo rožni venec.

Mama je umolknila in pogledala Slavka. Bil je resno zamišljen.

"Mama, odslej bom tudi jaz rad molil rožni venec. Marijo moramo ubogati. Ko pridem v domovino, bom tudi jaz molil na paši rožni venec."

Brneči zvonec

Tat je ukradel sv. Me-dardu vola, ki je nosil zvonec okrog vratu. Peljal ga je na svoj dom in ga je privezal v hlev.

Dasi je žival mirno počivala, ker jo je utrudila dolga pot, vendar je zvonec na volovem vratu neprenehoma zvonil. Čimbolj se je mračilo, tem glasneje je bil zvonec. Tat se je bal, da ga ne bi zasacili pri tatvini, zato je šel v hlev in zamašil zvonec s senom. Toda to ni nič pomagalo, zvonec je zvonil kot prej.

Tat ni našel miru; nameraval je iti spat, pa ga je zvonec dražil. Šel je ponovno v hlev, odvezal volu zvonec z vratu in ga odnesel v sobo, držeč ga za bat. Toda čudno! Zvonec še vedno zveni.

Ves razburjen trešči zvonec v kot in nagrmadi ranj kup cunj, obleke in pchištva. Toda to nič ne zaleže. Zvonec zveni, zveni, zveni...

Tat si puli lase od jeze in razburjenja. Vzame lopato, naredi na vrtu velike jamo in vrže ta-

njo nesrečni zvonec. Z vso naglico za =
grebe jamo, povrhu še jezno pchodi po
svežem kupu in prisluhne. Zvonec že
spet zvoní. Tat teče v hišo, se vrže na
posteljo, se zagrebe v blazine in si ti-
šči ušesa. Toda zvonec zvoní še glasne =
je kot prej.

Tat si ne zna več pomagati. Do smrti
izmučen vstane, gre v hlev, odveže vcla in
ga še pred jutranjo zarjo vrne sv. Medar-
du.

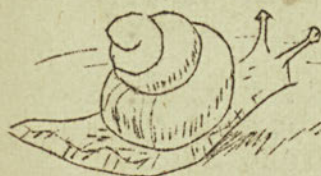
Tisto uro je zvonec utihnil.

Janko Bojazljivček

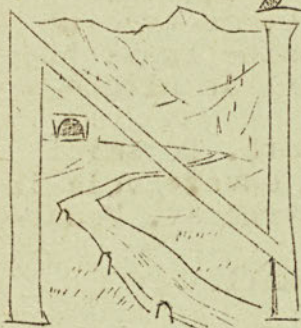
Janko po cesti kcraka,
resno zelo se drži;
rad bi veljal za junaka,
ki se zveri ne boji.

Polžek po cesti prileze,
pa ga pogleda lepo;
Janko pa v grozi se strese:
"Polžek, kaj gledaš tako?!"

K mami v strahu priteče,
"Polžka sem videl!" kriči.
Mamica tiho mu reče:
"Veš, bojazljivček si ti!"

Zofka

a klancu pod sveto Ano sem jo dohitel.

S težko culo obložena je sople Zofka pod vročino, ki je puhtela z razbeljenega peska.

Cesta je polna voz, ljudi in živine... Vse ima samo eno smer proti ogromnemu žrelu, ki zija nad prijazno cerkvico in požira... požira vse, kar pride pred žrelo.

"Dober dan, Zofka!"

"O, Bog daj, Janez!" mi je s trpkim nasmehom odzdravila. Iz oči ji berem, da je jo ~~kala~~. Njen trinajstletni obrazek je dobil resne poteze, ki jo delajo nekaj let starejšo.

"Si sama?"

"Sama" in svetlo žareče oči ji utonejo v solzah.

"Vsi so se razgubili. Očka je nekje na Dolenjskem v Novem mestu, mamica pa v Dachau."

"V Dachau," sem se začudil.

"Stric, ki je že tri leta v gošči, jo je ovadil, da je komunistka, ker mu je očitala, da lastne brate ubija."

Stianil sem pest in pospešil korak.

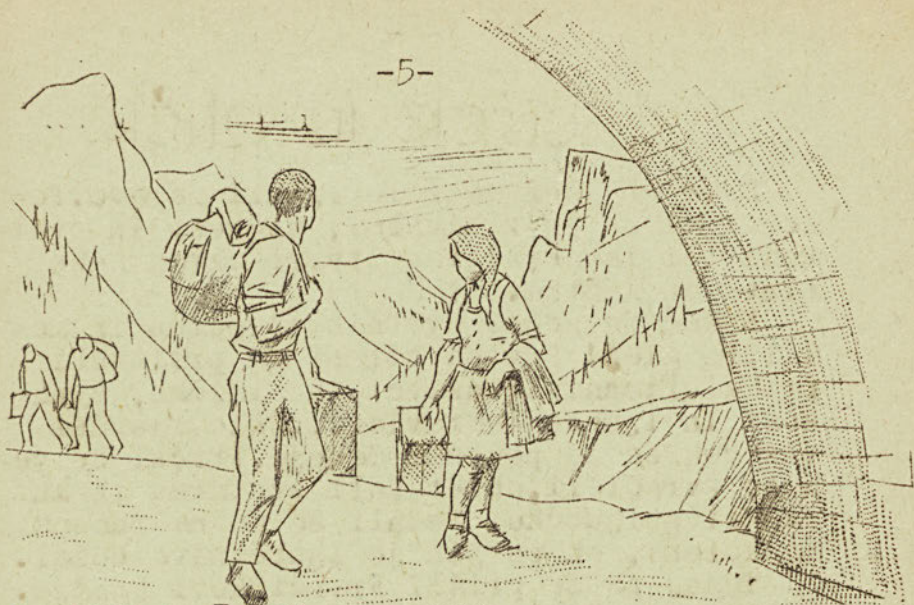
"Franceta so odpeljali v gozd že pred 6 meseci. Nič nismo več slišali o njem."

"Kje pa je Minka?"

"Brežanov Pavle jo je spravil v gozd. Sedaj je komisarka v Šlandrovi brigadi." France je bil moj sošolec. Z Minko sem se spoznal med počitnicami pred 5 leti.

"Kako, da si šla sama na pot?"

"Saj nisem. S tebo sem šla. Pa smo se

zgubili v Trziču.

"Revica!" Prijel sem jo za roko. "Nič se ne boj, Zofka. Jaz tcm skrbel zate!"

Še tisti večer naju je pogoltnila temna zver, čzarjera od rdečih zabljev gorečih barak.

Nekje v dalji je zamolklo pokalo.

Bilo nam je, kakor cetrkom, ki jih lastni oče izganja iz domače hiše v temno noč.

Vetrinje.

Najprej je našla Zofka očeta. Prišel je z novomeškim bataljonom po dolgi, križevi poti.

Potem je nenadoma prišel France. Pravil je, da tudi Minka spregleduje.

Končno je prišla še mama. Sicer bolna in shujšana, a prišla je...

Kesne Zofkine oči so spet oživele, trske poteze so se ublažile in veder dekliški nasmeh je zopet priromal na njene sveže ustrice.

Sv. Frančišek in ptički

Sv. Frančišek je zelo ljubil naravo. Pogovarjal se je z zivalmi, drevesi in cvetkami ter imenoval vse stvari okrog sebe brate in sestre.

Nekoč je sedel svetnik ob gozdu in molil. Pa glej! Z vseh strani so prileteli ptički. Pisani ščinkavci in siničke, črni kosi in ljubke lastavice... Celo rjavček vrabček se je pomešal mednje. Ptički so veselo žvrgoleli, obletavali svetnika in mu dajali poljubčke. Sedali so mu na ramena in kolena, on pa jih je ljubeznivo božal.

Tedaj pa so prišli Frančiškovi bratje. Ptički so se prestrašili, svetnik pa jih je blagoslovil in jim pokazal v nebo. Pevčki so ga še enkrat obleteli, nato pa se dvignili visoko v zrak. Glej! S sveže, jato so napravili obliko križa, nato pa se razpršili na vse strani.

Sv. Frančišek je gledal za svojimi ljubljenci in smehljaje povedal začudenim bratom: "Jaz ta ptičkov pomeni naš red in križ je naše znamenje. Kakor so se razpršili ptički, moramo tudi mi na vse strani. Ves svet

je naš. Čakajo nas verniki in milijoni po-
ganov.

Zares je Frančiškov red še danes raz =
širjen po vsem svetu.

Fr. Bazilij:

Krompirčkove zgodbe

ragi treci, ali poznate Krom =
pirčka?

"Bog se usmili!" bi mi odgo =
vorili. "Saj bi ga morali sko =
raj stavljati v očenaš name =
sto besedice "vsakdanji kruh".
Pa nas kaj takega sprašuješ."

To ze! Toda Krompirček, ka =
terega zgodbe vam hočem pri =
povedovati, še daleč ni krompirček.

"Oho! To je pa uganka! Krompirček, ki ni
krompirček... Hm, hm!"

-Pa bodo bistre glavice morda kmalu
spoznale, da pravzaprav tudi ta uganka ni
uganka.

No! Da vas tudi s to zadnjo "uganko", ki
ni "uganka", ne bom spravljaj v zadrego,
vam povem naravnost, da se naš Krompirček
piše z veliko začetnico.

Krompirček je bilo namreč ime fantičku,
katerega zgodbe sem našel v svoji pripo =
vedni torbi. Torej posluh!

O KROMPIRČKOVI DOMOVINI.

V Prismodalah, ki leže tam nekje za
bregom na koncu sveta, živijo ljudje, ki
jih je ljubi Bog obdaril s posebno srečo
in jim dal posebne vrste sol v butice. Če
je to res, sicer ne vem, toda sami so se s tam

-7-

in zasloveli po devetih de-
želah Lackani. Skoda, da je bila naša dežo-
la predaleč in njih dobro ime ni moglo pri-
ti tudi do naših meja. Slišal sem, da so
celo z našimi Putalci v sorodstvu, pa si
komaj upam verjeti, saj tolikšne sreče in
slave ni vsakdo vreden.

Največ sreče med Prismoduhi pa je imel
naš Kronpirček. Sicer je doživel kaj ža-
losten konec, a spomin nanj je ostal ro-
izbrisan v srcih hvaležnih rojakov. Kron-
pirček je znal po vsej svoji domovini kot
pri nas kralj Matjaž. Pred kraljevo pala-
čo so mu postavili celo spomenik in to ni
karsibodi. Ne pozabite si ga ogledati, če
vas begunska pot kdaj zanesle v slavne
Prismdale.

(Dalje prih.)

